

LBRIS | We know
Daniel Meurois

Registrelle akashice

... portalul amintirilor eternității

Editura Solisis
Turda, 2024

Cuprins

Prefața editorului	11
Înainte de a naviga împreună	15
CAPITOLUL I: În căutarea unui instrument de lucru	19
Primele abordări	19
Ucenicie.....	20
O experiență integrală	23
Între teamă și elasticitatea Timpului.....	25
Un demers mistic.....	27
Când călătoria devine meditație.....	27
O memorie hiperascuțită.....	29
O traducere instantanee	30
O neputință frustrantă	31
Revizionarea filmelor.....	32
Trei tipuri de călătorii.....	34
Un suflet pe propriile sale urme.....	35
Cinemateca lumii noastre	38
Trăind în afara Timpului	40
Echilibru și amintire	42
CAPITOLUL II: Anatomia Registrelor Akashice	45
Natura filmului	45
Akasha și țesătura sa.....	47
Spiritul, Sufletul și Corpul lui Dumnezeu	50
Un pas spre psihometrie.....	53

Natura camerei video.....	53
Producția filmului	54
Fișierul atomului-germene	56
Memoria memoriilor	57
O misiune pentru fiecare planetă.....	60
Registre neutre, calde și reci... ..	61
CAPITOLUL III: Labirintul.....	64
Un anume necunoscut.....	64
Tehnică și etică.....	67
Două cazuri de păcăleală.....	68
O măsură de protecție	70
Testele	72
CAPITOLUL IV: Registrele iluzorii.....	75
Anatomia Materiei	75
Cele patru Eteruri.....	77
Oglinzi care distorsionează	78
Oglinda cu egregori.....	79
Vecinătatea iluziei.....	80
Adevărul?	82
Egrogorii religioși.....	83
CAPITOLUL V: Paznicii Pragului	87
Test sau invitație?.....	89
Cheia.....	90
Domnii Flăcării.....	92
Neuronii divini	93
Dincolo de Bine și de Rău	94
Akasha și Cuvântul Primordial.....	96
CAPITOLUL VI: Câțiva pași în gol — Virtualitatea vieților și a Timpului.....	99
Percepția Presentului.....	99
Roata vieților	101

Sinele în centrul Timpului	102
Redefinirea raționalului	104
Ipoteza simultaneității	105
De meditat	106
Spirala vieților	109
Trecutul actual	111
Viitorul Memoriei	112

CAPITOLUL VII: Karma și spațiul-timp..... 116

Între spumă și suc.....	116
Maya și karma.....	119
O singură Viață?	120
Memoria akashică și Maya.....	121
Acceptarea regulilor jocului	122
Sfârșitul Timpurilor și iertarea păcatelor.....	123
Cine curăță memoria?	125

CAPITOLUL VIII: Re-unificarea 129

Boala amneziei	130
O ieșire către în sus.....	130
A contempla fără tresărire.....	131
Rădăcina Fricii	132
Haosul nostru mental.....	133
Oprirea proiecției	134
A Medita?	135
Câteva noțiuni pentru purificarea mentalului.....	136
A se re-inventa.....	138
Sfera noūs-ului	139
Relaxare celulară	140
Toiagul reconcilierii	141
Fruitele vacuității	142
A-ți aminti de Lumină.....	143

ANEXA: Nunta Akashei cu Prâna..... 146

CAPITOLUL I

În căutarea unui instrument de lucru

Primele abordări

Când începem să devenim conștienți că „ceva” în noi are capacitatea de a accesa imagini din trecut, suntem departe de a bănuși amploarea continentului pe care punem picioarele. De fapt, acest continent e mai degrabă un univers în sine.

În ceea ce mă privește, odată absorbit șocul primelor experiențe spontane, m-am lăsat dus timp de câteva luni de un val ciudat de entuziasm. Dacă este un lucru exact faptul că o anumită Memorie era înmagazinată „undeva” în Impalpabil și că spiritul uman putea avea acces la ea, ce aventură fascinantă promitea asta speciei noastre!

Mă vedeam deja pe cale de a investiga secole și milenii și – de ce nu? – să rescriu Istoria. Dorința unui visător, a priori, dorință nebunească fără îndoială, dar mai ales expresia unei sete intense de adevăr...

Din primii mei ani de școală, oricât de ciudat ar părea, am avut mereu convingerea că Istoria, în același timp istoria noastră personală și cea mare, Istoria noastră colectivă, trebuie să fie diferite de ceea ce ni se povestește... sau de ce ne aducem noi aminte. Noțiunile de cenzură, de manipulare, de parțialitate și de amnezie nu au fost niciodată niște concepte vane pentru mine.

Întâi de toate, unde începe povestea noastră? În pântecul mamei, printr-un embrion de carne nesemnificativ care crește, apoi devine

„inteligent” ca prin magie? Dacă am avea un suflet, acesta și-ar avea originile în Timp și ar traversa Eternitatea? Mister...

Cât despre peregrinările noastre colective pe planetă, nu am reușit niciodată să ader orbește la rezumatele pe care ni le prezintă enciclopediile și manualele școlare. Privirea simplului bun simț ne permite într-adevăr să înțelegem rapid că poveștile și analizele acestora sunt adeseori jucăria tendințelor politice, a modei filosofice sau a cercetărilor științifice care se elimină unele pe altele. Un același eveniment nu e oare povestit diferit și conform unei optici adesea radical opuse în coloanele mai multor reviste cu sensibilități divergente?

Așadar, unde este adevărul, al nostru și cel al lumii? El este cel captat de ochii noștri sau captăm doar ceea ce înțelege ori vrea să înțeleagă conștiința noastră?

Ucenicie...

Toate aceste considerații și cascada nesfârșită a celor care derivă în mod natural din ele, m-au determinat, fără îndoială, să știu mai mult despre Timp și Adevăr, odată ce a fost asimilat „cutremurul sufletesc” al primelor mele incursiuni în Memoria trecutului.

Dacă doream să sper să captez esența fenomenului care avea loc de fiecare dată când conștiința mea „se desprindea” de corpul fizic pentru a plonja într-un loc necunoscut, aveam nevoie de o metodă de lucru. M-am înhâmat așadar, fără oprire, la construirea acestei metode, apoi la rafinarea ei, timp de ani buni.

De la început mi s-a impus o primă evidență: de fiecare dată când fenomenul avea loc, era precedat de o fază în timpul căreia percepția asupra mea însumi se deconecta de ceea ce numim real. Această fază, variată ca lungime, se caracteriza mereu printr-o uitare totală a corpului fizic. Vreau să spun că acesta nu mai era perceptibil. Nu doar că eram incapabil să mișc fie și un deget, dar nici măcar nu aveam această dorință, atât de indiferentă îmi era materia corpului meu. Dacă această stare nu se instala, era inutil să sper la cea mai mică experiență...

Cea de-a doua evidență se referea la nivelul meu de luciditate. Acesta nu slăbea, ca atunci când te pregătești să te lași cuprins de somn; dimpotrivă, se amplifică. Astfel, gradul meu de conștiință pe care îl accesam îmi accentua vigilența cerebrală și acuitatea simțurilor mele profunde. Pe scurt, cu cât corpul meu de carne devenea străin, cu atât mă simțeam că trăiesc într-un adevărat *prezent absolut*.

Apoi, se putea ca itinerariul meu interior să varieze. În cea mai mare parte a timpului, mă percepeam pentru scurt timp din afară, apoi independent de voința mea, mă lăsam imediat ghidat de un fir luminos așa cum l-am descris mai devreme. Spațiul pe care îl traversam atunci semăna cu un „vid”, nici limpede nici întunecat, un vid care uneori se lăsa populat de câteva sclipiri cu accente aurii.

Cât despre firul conducător care mă trăgea înaintea mea, mi-a trebuit mult timp să-mi dau seama că era ancorat într-un punct situat între cei doi ochi, deși această expresie nu însemna mare lucru în starea în care mă aflam.

Cât timp dura această fază a experienței? Greu de spus... Totuși, e un lucru sigur că cu cât mă familiarizam cu acest tip de proiecție a conștiinței în afara corpului, cu atât „traseul” mi se părea rapid înainte de apariția primelor imagini ale trecutului.

Este oare nevoie să precizez că această diferență în percepția timpului călătoriei era pur subiectivă? Ea era intim legată de nivelul meu de încredere și deci de abandon. Pentru mine era deja limpede că nu era vorba de o distanță fizică de parcurs printr-un cosmos, ci de o frontieră interioară pe care o aveam de trecut.

Uneori, cufundarea mea într-un alt spațiu temporal nu avea loc doar în funcție de docilitatea mea în a urmări un firicel de lumină. Traiectoria mea mă ducea atunci destul de brusc în centrul a ceea ce pot descrie ca fiind o imensă cupolă de sticlă sau de cristal...

Ambianța era incredibil de blândă, aproape vătuită. Fără ca voința mea să trebuiască să intervină, mă vedeam deplasându-mă pe un sol translucid care lăsa să se ivească sub mine cealaltă parte, inversată, a cupolei.

Acest lucru ar fi trebuit să provoace o senzație de vertij, dar nu era deloc așa... Mi se părea firesc. Fiindcă mă apropiam invariabil de pereții

cupolei, îmi dădeam seama că aceștia erau în parte acoperiți de cărți cât un stat de om.

În acel moment, „cineva” pe care nu îl distingeam, lua o carte și o deschidea ca să mi-o arate. Paginile, întotdeauna de un alb lăptos îmi captivau atât de mult privirea încât aceasta se pierdea în ele și un val de imagini din trecut țâșneau în conștiința mea. În afară de anumite experiențe precise despre care am avut deja ocazia să vorbesc¹ și care erau puțin diferite de aceasta, nu puteam decât să am încredere în Necunoscut și să încerc să înțeleg în schimb de ce aceste imagini și nu altele.

În realitate, nu dirijam mare lucru. Era ca și cum o forță exterioară mie îmi șlefua sufletul pentru a-l familiariza cu, desigur, una din capacitățile sale, dar și cu un aspect necunoscut al universului nostru. Consideram așadar că mă aflam în ucenicie.

Această fază pe care aș numi-o „teleghidată” nu a durat mai mult de doi sau trei ani. Imaginile în care mă cufundam, fără să pot interveni asupra a ceva, mi se păreau cel mai adesea că aparțin unui trecut foarte îndepărtat al Umanității noastre, în raport cu mutațiile speciei noastre și marile migrații. Erau așadar lipsite de pasiune în sensul că puteam să le observ într-un mod relativ rece, chiar dacă era vorba de evenimente dramatice ca o explozie atomică, de exemplu.

Pentru o vreme, am crezut într-un puzzle de informații ale cărui bucăți trebuia să le lipesc fără să înțeleg prea bine motivul. Trebuie totuși să spun că puzzle-ul respectiv nu a fost reconstituit în integralitate și că elementele captate în Infinit aveau așadar înainte de toate o funcție formatoare pentru mine.

Acestea sunt străpungeri în Timp ca cele legate de Agnus Dei și compozitorul său care mi-au trezit progresiv conștiința către un alt mod de a pătrunde trecutul.

Aceste breșe, mai apropiate de noi, mai intime, au fost decisive. Dimensiunea lor umană a cultivat puțin câte puțin un abandon crescând și chiar o bucurie, care au contribuit, sunt sigur, la simplificarea procesului meu de imersiune în Memoria Timpului.

¹ Vezi *Călătorie la Shamballa*, Ed. Solisis, solisis.org.

Într-adevăr, azi, după toți acești ani, nu am mai avut decât foarte rar percepția acestui mic fir luminos pe care trebuia să-l urmez și cu atât mai puțin cea a cupolei translucide. Conștiința mea se desprinde de corp – devenit rapid insensibil – îl observă pe acesta din exterior pentru câteva clipe apoi este aspirată imediat de realitatea unui alt Timp fără să fie nevoie de o fază preparatorie suplimentară.

Într-o fracțiune de secundă mă aflu în fața unui ecran alb lăptos. Acest ecran, care este în mod evident reflexia unei stări a conștiinței mele, îmi dă uneori impresia de a fi străbătut de benzi verticale cenușii care se mișcă de la stânga la dreapta. Totuși, în cea mai mare parte din cazuri, este găurit la mijloc, mă duce în centrul sfâșierii și mă propulsează fără altă tranziție în mijlocul unei scene din trecut.

Călătoria, așa cum constatăm, este astfel scurtată, fără nicio îndoială din cauza fericirii pe care am învățat puțin câte puțin să o las să crească în mine în cadrul unei astfel de practici. Acest lucru nu mai este o curiozitate exploratorie care mă stimulează, nici chiar un exercițiu de relaxare sau de încredere orientată. Nu mai este deloc un exercițiu, ci un act de iubire amestecat cu bucurie... chiar dacă știu că ceea ce am de descoperit va fi poate dureros.

O experiență integrală

Până aici am menționat doar imagini captate în mod misterios în trecut. Trebuie totuși să fiu mai precis căci, în ceea ce privește imaginile, este mai degrabă vorba de filme întregi. Când spun întregi, trebuie să înțelegem că acest termen capătă întreaga valoare în acest caz. Într-adevăr, când ne gândim la „film” ne imaginăm imediat un spectacol televizat sau proiectat pe un ecran de cinema. Nu e vorba de așa ceva când ne referim la pătrunderea scenelor ivite din trecut.

Un ecran, oricare ar fi el, este un perimetru delimitat; stăm în fața lui, în exteriorul lui și strict în poziția spectatorului. În cadrul unei lecturi în Timp, câmpul de viziune se lărgește la o sută optzeci de grade, chiar mai mult. Acest lucru induce faptul că nu mai există o distanță între cel

care observă scena și scena însăși. Viziunea este cu atât mai globală cu cât unghiul de percepție este și el impresionant pe verticală. Suntem prea departe de un film proiectat pe ceea ce ar fi un uriaș ecran panoramic semicircular...

Pătrunderea Memoriei trecutului nu se limitează totuși la acest lucru. Ea face apel la toate simțurile. Astfel auzul, mirosul, pipăitul... și chiar gustul uneori sunt în plină activitate pe durata acestei experiențe. În ceea ce mă privește, aș spune că sunt glorificate ca și cum *ceea ce* a captat trecutul ar fi înzestrat cu capacități supradimensionate.

Cu cât mă aplec mai mult asupra particularității acestui fenomen, cu atât sunt mai convins că ființa umană în starea sa de veghe este micșorată, amputată de cea mai mare parte a potențialului său de percepție. *Starea noastră de „normalitate” ar fi în realitate cea a unei „subsensibilități”.*

Cum să uit toate scenele care m-au făcut să plonjiez în centrul piețelor publice și a micilor târguri de odinioară, fie în Egiptul antic, în Palestina în urmă cu două mii de ani sau chiar în Europa medievală? Le citez ca exemple deoarece sunt semnificative în ceea ce privește caracterul integral și deci tulburător a ceea ce este trăit în Memoria Timpului. Imediat ce conștiința se extinde pentru a atinge zone noi și neexplorate ale universului nostru, parametrii noștri clasici explodează.

Când un suflet hoinărește printre tarabele de pe străduțele din orașul egiptean Akhetaton în urmă cu trei mii de ani, acesta devine receptacolul unei simfonii de percepții absolut uimitoare. Este învăluit de parfumul unei abundențe de condimente, atras de mirosul turtelor de năut, agresat de usturimea soarelui, reținut de atingerea aproape rugoasă a cearsăfurilor de in... și în cele din urmă, încarnat de gustul derutant al unei beri calde¹.

Dacă percepem imensitatea pe care o produce o astfel de imersiune în Timp, înțelegem că nu are nimic banal, că nu e neapărat făcută pentru a facilita viața zilnică și că stârnește un șuvoi de întrebări.

În cazul meu, majoritatea incursiunilor mele în Timp se caracterizează de sentimentul imediat al unui contact cu solul. Astfel, un fel de

¹ A se citi cartea *Akhenaton Faraonul Soare*, de același autor, apărută la Ed. Solisis

„supraimprimare” a primelor imagini captate, se va impune imediat, de exemplu, percepția picioarelor „mele” goale pășind pe nisipul cald sau certitudinea că mă încălț cu o pereche de cizme care lovesc pe dalele de piatră ale unui castel.

Acest aspect tactil al experienței este, după părerea mea, major căci, poate mai mult decât latura vizuală sau auditivă, procură senzația că sunt acolo, prezent, în carne și oase, chiar în mijlocul acțiunii. E ca și cum aș participa din plin la impactul emoțional pe care fenomenul îl va imprima conștiinței. Prin urmare, știm prea bine că nu mai este vorba de „cinema” ci că atingem în mod foarte concret o dimensiune a universului nostru – sau a ființei noastre – cel puțin tulburătoare.

În acest sens este greu de folosit termenul de viziune pentru a evoca acest tip de trăire. Cuvântul viziune lasă să se subînțeleagă în mintea obișnuită o imagine mai curând vagă, scurtă și care se leagă mai mult de lumea onirică decât de o realitate tangibilă. Dacă mi s-a întâmplat să îl folosesc, e din lipsa unui vocabular adecvat pentru a vorbi de un fenomen pentru care societatea noastră nu a știut încă să creeze un concept.

Nu e vorba nici de un vis în stare de veghe și dirijat, ci de o imersiune pe care aș califica-o drept concretă într-un spațiu care încă scapă rațiunii clasice, din lipsă de referințe. Conștiința este „în altă parte”, în plină posesie a tuturor facultăților sale, precum un senzor de viață integral.

Între teamă și elasticitatea Timpului

Cât timp terestru durează experiența, în ceea ce mă privește? Uneori trei ore când este pe deplin dezvoltată, adică atunci când o trăiesc într-un scop intenționat, cel al unei mărturii. Este evident că această durată de timp relativ lungă nu s-a impus imediat. Mi-au trebuit mai mulți ani de practică, deci de flexibilitate a unui mecanism în interiorul meu, până să ating această durată.

Precizez, de altfel, că nu am căutat să o ating ca să-mi testez rezistența sau să bat vreun record. Cele trei ore au venit singure, poate pentru că ele corespund unui fel de confort pentru sufletul meu care călătorește.

Dacă mi se întâmplă, pentru un motiv anume, să vreau să prelungesc această experiență dincolo de această durată de timp, până la patru ore de exemplu, simt la întoarcere o oboseală foarte mare alături de senzația penibilă de a nu fi pe deplin prezent și – lucru mai grav – cu un oarecare dezinteres pentru viața curentă. Aceasta mi se pare fadă și complet iluzorie, doar o fațetă microscopică printre altele care aparțin unei dimensiuni infinit mai mari și neexplorate, cea a Vieții Adevărate...

Desigur, când te trezești cufundat în ceea ce putem numi Memoria timpului, nu ai un ceas la mână sau un orologiu în față pentru autocontrol. În ce mă privește, sunt atenționat de un fel de greață și de junghi spre ombilic – chiar dacă nu am nicio percepție a corpului meu fizic. Îmi este de ajuns în acel moment să emit interior dorința să mă întorc pentru a începe procesul care să-i permită mentalului meu să se deconecteze de scena trăită. Din acel moment, întoarcerea are loc rapid. Imaginile se înceteșează, toate simțurile îmi amortesc și mă întorc în corp într-o scurtă dar foarte puternică senzație de cădere.

În acel moment nu e indicat să ne lăsăm cuprinși de frică... frica de vertijul căderii, frica de a nu putea să te mai integrezi în învelișul fizic sau să te integrezi greșit. În fapte, această frică – deci lipsa relaxării și a încrederii – ar fi de ajuns să provoace leșin dacă „recuperarea” corpului nu ar avea loc în armonie. Vorbim de vertijuri serioase, de senzația de a „merge pe lângă sine” și de dureri de cap.

Toți cei pe care viața îi face să experimenteze conștient sau voluntar acest fenomen bazat pe proiectarea conștiinței în afara învelișului de carne cunosc astfel de neplăceri deoarece chiar el semnalizează învățarea.

Deoarece am ajuns să vorbesc despre frică, nu voi ascunde că este de nețăgăduit faptul că aceasta rămâne principalul obstacol pentru orice expansiune interioară a ființei. În faza de plecare, doar lipsa totală a percepției corpului fizic o poate provoca de una singură. Acest lucru este suficient pentru a bloca experiența.

Căutând în amintirile mele, pot spune că unul din faptele care m-au marcat cel mai mult în primele mele incursiuni în trecut este tocmai distorsiunea percepției Timpului. Am remarcat imediat că, în timp ce în lumea noastră se scurgeau trei ore, partea din mine care avea acces la imagini

dintr-o altă epocă trăia acolo o zi întregă în cele mai mici detalii și fără să-și piardă vigilența.

Această constatare tinde să ne dovedească faptul că percepția timpului care trece este pur și simplu subiectivă și se bazează – dincolo de anumite criterii psihologice – pe nivelul de conștiință al unui individ. Timpul este condiționat de referențialul în care este măsurat. Astfel, Timpul ca dimensiune ar fi elastic și cu totul relativ, tot așa cum distanțele fizice s-au redus considerabil pe planeta noastră. O mie de kilometri azi nu mai înseamnă cât o mie de kilometri de odinioară...

Un demers mistic

Dacă, după aproape trei decenii de practică, acest lucru nu mă mai surprinde deloc, trebuie totuși să recunosc că a trăi elasticitatea Timpului în viața cotidiană a acestei lumi nu este întotdeauna un lucru ușor și necesită un echilibru serios.

Evoluăm în sânul unei societăți care ne împinge să vrem a măsură totul cu precizie, să cuantificăm și, într-un anume fel, să limităm totul în definiții liniștitoare ca pentru a ne opune amețelii pe care o profundă reflecție asupra naturii universului nostru și al gândirii ar putea-o naște... Însă, nimic nu este fix, trăim într-o lume în care locul virtualului este în creștere și nu mai surprinde pe nimeni și doar ceea ce pulsează în adâncul pieptului nostru poate încă servi drept referință... cel puțin pentru cei care nu se îndoiesc de realitatea sufletului lor.

Când călătoria devine meditație...

Eram nerăbdător să ajung tocmai în acest punct al mărturiei mele... Până acum am folosit termenii experiență și fenomen din obligație, în fața vocabularului limitat într-un domeniu care, la rândul său, este incomensurabil. Din păcate, acestea sunt cuvinte seci, cu o colorație oarecum tehnică, acelea pe care le folosim atunci când se cere un raționament clasic.

Totuși, intenția mea este să vă duc într-un cu totul alt domeniu, o lume în care inteligența inimii primează, o lume în care spiritul pulverizează toate punctele de referință ale gândirii analitice și raționale, un univers în care Divinul este adevăratul dirijor.

Din punctul meu de vedere și prin practica mea, este de netăgăduit că orice călătorie a conștiinței prin spațiu-timp are implicații de ordin spiritual și chiar pur mistic. Eu personal nu o pot aborda decât într-o anumită stare de spirit, adică cu sufletul liniștit și cu inima larg deschisă... ceea ce reprezintă un exercițiu zilnic când trăiești amestecat cu această lume.

Fără teamă de exagerare, aș putea spune astăzi că este vorba de o formă de meditație deoarece, chiar și presupunând că experiența nu a început cu o stare meditativă, ea o provoacă inevitabil la întoarcere, nu numai prin natura reflecțiilor la care dă naștere ci prin amprenta de nedescris pe care o lasă asupra sufletului. Certitudinea atingerii sacralului superior predomină întotdeauna.

Nimic religios în toate acestea, nimic legat de o încredere sau o credință; spiritul uman intră în contact direct cu Infinitul. Acum știe că nu are nevoie de un intermediar între ceea ce simte ca fiind de ordin divin și el însuși.

Când ești străin de experiență, te poți întreba în mod evident ce legătură există între faptul de a pătrunde în imagini care vin în mod clar din trecut și conștientizarea de ordin mistic. Tocmai acest punct scapă intelectului, oricare ar fi analizele pe care acesta le face despre fenomen.

Ceva se schimbă în inima omului cu mult dincolo de toate încercările de a înțelege ce se întâmplă. Teoriile luate în considerare pot satisface mintea, dar nu mintea este cea care se simte în primul rând vizată de experiență. Esența a ceea ce este trăit va stimula în ființă ceea ce eu numesc „punctul ei de Iubire” și îl va extinde astfel încât să intre treptat în metamorfoză. Iată de ce curiozitatea entuziastă despre care vorbeam în legătură cu primele mele vizite din trecut s-a schimbat foarte repede într-un respect sacru.

Sunt convins astăzi că atunci când atingem dimensiunea Timpului, ne apropiem de această forță a Trezirii și a Iubirii numită în mod obișnuit